

וְעַל כָּל־כְּלִי־נְפִישׁוֹת מִת

לֹא יֵבֵא לֹא־בֵינוּ

וְלֹא־מוֹ לֹא יִטְמָא:

במדבר (פרשת נשא) פרק ו פסוק ז

לְאֲבֵינֹוּ וּלְאֶמְנֹוּ לְאֲחֵינֹוּ וּלְאֲחֹתֹוּ

לְאִי־טַמְאָ לָהֶם בְּמֹתָם כִּי

נָזַר אֶל־הֵינֹוּ עַל־רֵאשֹׁוּ׃

נפש מת = רחוקים

לְאָבִיו = לא מטמא לאביו וקרוביו

וּלְאִמּוֹ = מטמא למצורע

לְאָחִיו = מטמא למת מצוה

וּלְאֶחָתוֹ = מת מצוה לפני מילה

נפש = לא מטמא לרחוקים

מת = לא מטמא לקרובים

לאביו ולאמו = מטמא למת מצוה

לאחיו = מת מצוה אף כה"ג נזיר

לאחותו = מת מצוה לפני מילה

כהן גדול

וְעַל כָּל־נִפְשׁוֹת מֵת לֹא יִבָּא

לְאֲבֵיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִטַּמָּא :

רִייע

רבי ישמעאל

כהן גדול

אינו מטמא לרחוקים

אינו מטמא לקרובים

עַל פְּלִינְפִּשֶׁת

אינו מטמא לקרובים

רביעית הדם
ממת א'

מֵת

רביעית הדם
מב' מתים

[נִפְּשֶׁת]

ג"ש מנזיר
מיטמא
למצורע וזב

מיטמא למת
מצוה

לְאָבִיו

ג"ש מנזיר
מיטמא למצורע וזב

וּלְאִמּוֹ

נזיר

לֹא־בִּיּוֹ וְלֹא־מִזֶּמֶן לֹא־חִיּוֹ וְלֹא־חַתָּנוֹ
 לֹא־יִטַּמֵּא לָהֶם בַּמִּתָּהִם כִּי נֶזֶר
 אֶלֶהֶיּוֹ עַל־רֹאשׁוֹ׃

כָּל־יָמָיו הֵזִירָו לִיהוָה עַל־נֶפֶשׁ
 מִתְּלֹא־יָבֵא׃

ר"י"ע

רבי ישמעאל

נזיר

אינו מטמא לרחוקים

אינו מטמא לקרובים

מיטמא למת
מצוה

ג"ש
לכהן גדול

כהן גדול והוא נזיר
מטמא למת מצוה

מת מצוה דוחה
מילה ופסח

אינו מטמא
לרחוקים

שאינו מטמא לקרובים

מטמא למצורע

מיטמא למת מצוה

מת מצוה דוחה
מילה ופסח

נפש

מת

לאביו

לאמו

לאחיו

לאחיתו

קח

חידושי

סימן קפה – קפו

הגר"ח

התורה וליכא על המעשה דין ביאת זנות ממילא דליכא איסורא דזונה והיינו, דקאמר חידוש ל"ש ישראל ל"ש כהן, ואין הפירוש דמדהותר איסור שפחה בישראל הותר נמי איסור זונה לכהן, רק כיון דהותר שפחה לע"ע ולא הוי הביאה ביאת זנות, א"כ ממילא הרי ליכא בזה איסור זונה. ומדויק לשון הגמ' דקאמר חידוש הוא ל"ש כהן ל"ש ישראל, ולא קאמר הואיל ואישתרי כדקאמר גבי יפת תואר.

ומבואר בזה הא דשפחה של כהן אוכלת בתרומה, והא הוי זונה, ומבואר עפ"י הנ"ל, דשפחה אינה חפצא של זונה, אלא דין זונה עלה משום דביאתה ביאת זנות, וע"כ ל"ש זה אלא לענין איסור קיחה, אבל לא לענין תרומה, דשם רק אם יש לה דין זונה בעצם החפצא הוא דאינה אוכלת.

ב ע נ ין כ י ב ו ד א ב ו א ם

קפד

"שאל בן אלמנה אחת את רבי אליעזר השקיני מים ואימא אומרת השקיני מים איזה מהם קודם, א"ל הנח כבוד אמך ועשה כבוד אביך, שאתה ואמך חייבים בכבוד אביך קשה, למה גדול כבוד האב מן האם, הלא יש לחוש דילמא לאו אביו הוא וכמו שאמרו בחוליו י"א ע"ב.

והתירוץ, שכל עיקר כיבוד אב ואם הוא לפייסם ולהוקירם ולגלות חשיבותם, לכן אם יכבד את אמו יותר מאביו רק מחמת הטעם אמו והוא ודאי מצוה והוא דילמא לאו אביו הוא זה יגיד קלונה ופחיתותה ולא יהיה זה לכבוד ולהדראלא להיפך ואי אפשר שיהיה בדבר מצוה

כהן גדול

וְלֹא־פָּנֹן = מטמא למצורע

לֹא־בִּיּוֹן = לא למעט אביו

נזיר

לֹא־בִּיּוֹן = מת מצוה

וְלֹא־פָּנֹן = לא למעט אמו

דם משני מתים

